

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: PETRE BORS

APARE ODATĂ PE
SEPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei

Pe 6 luni 16

Pe 3 luni 8

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

91, — Oheul Dâmboviței — 91.

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechiu 2 Lei

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

SUMAR

Despre dreptul de moștenire al femeii când se află în concurență cu descendenții săi altele rude chemate după legi la succesiunea soțului ei mort (urmare), de d-l D. Chebapci.

Jurisprudența Română:
Curtea de Casație, secția I, Ștefan Șufu, David Lindenberg, Avram Herșcovici și (Primăria Capitalei).

Informațiuni.
Despre dreptul de moștenire al femeii când se află în concurență cu descendenții săi altele rude chemate după legi la succesiunea soțului ei mort

(URMARE)

În vechile legiuri ale noastre, femeia, când venea în concurență cu descendenții săi colaterali soțului ei mort, avea un drept de moștenire, fără deosebire de a avea ori nu avere. În codicele actual, art. 684 subordonează dreptul de moștenire, condițiunii de a fi săracă, întocmai cum acest drept era stabilit de Novela 53, *indotata, inops, pauper*.

Dreptul acordat de art. 684 se raportează el atât la cazul în care soțul a murit *ab intestat* cât și la acela în care a dispus de averea sa în favoarea altuia? Răspunsul atârnă de la determinarea caracterului dreptului acordat de art. 684. Asupra naturii acestui drept s'a emis două păreri, una care îl socotește ca un drept de moștenire, iar alta ca o creanță.

Prima parere a fost consacrată prin decisiunea Curții de casație, secțiunea I^a, No. 173 din 14 Iunie 1888. Iată și argumentele aduse în sprijinirea ei: 1) Ca articolului 684 este așezat în cod, în titlu: „Despre succesiuni” în Capitolul „Despre succesiuni neregulate” în secțiunea „Despre dreptul de moștenire a femeii”; 2) Ca din tot conținutul articolului 684 rezultă ca legiuitorul a considerat dreptul ce îl dă femeii, nu ca un drept de creanță, ci ca un drept de moștenire; 3) Ca dacă dreptul acordat de art. 684 s'ar considera ca un drept de rezervă, pentru cazul în care soțul a dispus de averea sa în favoarea altei persoane, s'ar atinge dreptul de proprietate, micșorându-l prin obstacolul ce îl aduce la libera dispozițiune a bunurilor, care este de esența acestui drept; 4) Ca în articolul 841—846 cod. civ., la secțiunea „Despre partea disponibilă a bunurilor”, nu se face nici o mențiune de vre-o rezervă pentru femeii.

Noi socotim că teoria aceasta este greșită, ca una ce nu ține seamă de izvoarele de la care s'a luat dispozițiunea art. 684, de natura dreptului de moștenire, care este inherent calității de rudenie cu mortul, fără deosebire, dacă ruda chemată la moștenire, este săracă ori bogată.

Am văzut cum, în dreptul roman, dreptul acordat văduvei care n'avea avere, era de o a patra parte¹⁾ fie că soțul murise *ab intestat*, fie că el dispusese de averea sa prin testament. Aceasta rezultă din Novela 53, Cap. VI, § 1, unde se prevede cazul în care bărbatul a lasat prin testament văduvei sale, mai puțin de o a patra parte; în acest caz trebuia a i se completa Mayuz, vorbind de dreptul femeii în averea bărbatului, și arătând, după casuri, câtă parte are, venind la regulă, după

1) Vezi No. 43.

1) Când venea în concurență cu trei moștenitori.

care partea ei nu poate fi mai mare de 100 livre, se exprimă ast-fel în nota 6 :

«Când partea văduvei este ast-fel redusă la aceea sumă determinată, nu se mai poate de loc califica succesiunea sa de drept de ereditate ca și în cazul Novelei 117, c. 5 *verbir* : *Ita quinquaginta ut usum solum in totibus rebus mulier habeat, dominium autem illis filius servetur, quos ex ipsis nuptis habuerit*». ¹⁾

Dispozițiunea § 959 din codul Calimach se potrivește Novela 117 citată mai sus; tot cam aceeași dispozițiune există și în condica Caragea. ²⁾

Codicele lui Ipsilante, anterior codicelui Caragea coprindea această dispozițiune : Femeia care a avut copii nu pierde dreptul ei de moștenire, chiar dacă trece în a doua căsătorie, fiind-că a suferit iuțimea durerilor, întristările și primejdiile vieții, din facerea de copii.

Codicele lui Andronachi Donici, dinnaintea codicelui Calimach, recunoștea femeii neinzestrate și sărace, dreptul la moștenire în averea soțului ei mort. Codicele lui Vasile Lupu nu coprinde vre-o dispozițiune, căci el avea mai mult dispozițiuni penale; însă vorbind de cauzele de despărțenie, zice : Femeia însă pentru bătae cu vrăjmășie și cu lemnul când acesta crapă se poate despărți, bărbatul fiind dator să o hrănească și să o îmbrace cum se cade. Din aceasta se vede însă că se ținea o socoteală și se îngrijea de traiul văduvei.

Cum se va fi considerat acest drept sub legiurile noastre, aceasta nu o putem ști, de oare-ce nu se află vre-o lucrare, în care să se arate, cum se tâlmăceau dispozițiile privitoare la dreptul femeii în averea soțului ei mort. Putem însă, prin deducțiune, afla aceasta :

În mai toate prefețele din vechile legiuri se arată că s-au imprumutat legile din Basilicale, și că, unde era vre-o nedumerire, alerga la izvoarele dreptului roman. Putem dar conjectura că caracterul dreptului acordat femeii văduve, în averea soțului său, era același pe care îl avea și în dreptul roman, adică o creanță alimentară pentru viețuire.

Să vedem care este baza pe care se întemeiază dreptul de moștenire *ab intestat*, în codicele civil. Din coprirea art. 659—663, rezultă că numai legătura de înrudire legitimă dă drept la moștenire unei persoane; și fiind-că rudele nu sunt de cât descendenții, ascendenții și colaterali, femeia nu este rudă cu soțul ei, cum și acesta cu dânsa. Deosebit de acesta, legătura de înrudire este naturală, nu se poate sfărâma prin voința omului, pe când căsătoria se leagă prin voința lui, și tot, prin a lui voință, se desface. Cunos-

cându-se acum că, între însoțiți, nu există o legătură de înrudire, lesne se poate înlătura argumentul tras din art. 841—846 cod. civ., care constă în a zice cum că de s'ar considera dreptul femeii ca o creanță ce apasă asupra moștenirii pe care are dreptul să o realizeze, chiar și când soțul, prin testament, a dispus alt-fel, acesta ar echivala cu un drept de rezervă, și cum el e regulat de art. 841—846, numai în favoarea descendenților și a ascendenților, femeia n'ar putea reclama un asemenea drept, de oare-ce nu este prenumărată între moștenitori, între rudele rezervatoare.

Dacă, în art. 841—846, legiuitorul, ocupându-se de interesul rudelor de sânge, găsește cu cale să mărginească dreptul unei persoane de a dispune cum va voi de bunurile sale, în interesul și folosul descendenților și a ascendenților, și nu a enumerat și pe femei, lucrul se explică prin aceea că legiuitorul era preocupat de rude, mai ales de copii și părinți între cari averea să socotește ca comună, și nu putea vorbi de văduvă care nu e nici de cum rudă cu bărbatul ei mort.

Pe lângă acestea, în ajutorul păreri ce o susținem, ne vine echitatea și utilitatea. Dreptatea naturală cere ca doi oameni ce, din tinerețe, se întovărășesc spre a lupta în potiriva greutăților vieții acesteia, ce împreună, prin muncă și economie, agonisesc o stare, să se poată folosi de dânsa pentru vremurile de bătrânețe, când au mai multe nevoi și mai puține puteri. Ar fi ne drept, afară de acesta ca averea ce, în bună parte a fost adunată de dânsa, ca ea să nu se bucure de dânsa să rămână lipsită de mijloacele de viețuire, iar rudele pe care poate nu le au văzut nici odată în casa bărbatului ei, să ia averea și să se refete în bogății.

Dar iată ce se spune pentru sprijinirea părerii ce o combatem : dacă femeia ar fi asigurată că după moartea soțului va avea o porțiune din moștenire, ia nu se va arăta supusă lui, nu îl va asculta, nu se va purta bine, știind bine că bărbatul nu poate să i nimicească acest drept prin testament. La aceasta răspundem că stima și atașamentul se câștigă mai sigur prin bună purtare a soțului.

Femeia ce va ști că, după soțul său nu i va mai rămânea nimic, nici nu va mai căuta să facă economii, nici să muncească spre a sporii averea bărbatului, ba din potirivă, gândindu-se la ce se așteaptă, va risipi, și se va trândăvi.

D. Chebapci

¹⁾ Vol. III p. 340.

²⁾ Codicele lui Ipsilante;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 4 și 5 Noembrie 1895

Președinția d-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Ștefan Șuțu, David Lindenberg, Avram Herșcovici și Primăria Capitalei

Apel. — Raport. — Ce însemnează raportul în apelurile corecționale. — Dacă trebuie să se facă un supliment de raport pentru ori-ce măsuri luate de Curte în interesul cauzei.

Martori. — Jurământ. — Dacă judecătorii în penal sunt obligați a asculta ca simpli informatori pe martorii ce au refuzat de a depune jurământ.

Delict. — Elementele constitutive ale delictului. — Cesiuni de fapt. — Suveranitatea instanțelor de fond.

Apel. — Apel a minima făcut de ministerul public. — Dacă instanța de apel poate, fără a constata fapte noi, să aprecieze faptele constatate de prima instanță, spre a condamna pe un inculpat achitat de prima instanță.

Hotărâre. — Pronunțarea hotărârei. — Dacă poate fi pronunțată numai de președinte sau numai de tot compectul care a judecat.

Decorațiuni. — Cine este în drept a pronunța formula ridicării dreptului unui condamnat de a mai purta decorațiuni.

Denunțator. — Care denunțator nu poate fi ascultat ca martor.

Martori. — Suveranitatea instanțelor de fond.

Opozițiune. — Lipsa sau retragerea oponentului din instanță chemată a judeca opozițiune. — Respingere.

Contrabandă. — Escrocheria. — Despăgubiri civile. — Dacă primăria este în drept a cere despăgubiri civile numai ca pentru o contrabandă comisă în complicitate cu funcționarii axizelor, când faptele ce ar constitui contrabanda constituiesc o infracțiune mai gravă: delictul de escrocheria.

1) *Păcerea unui raport de către unul din judecători în apelurile corecționale, la Curtea de apel, nefiind altceva decât un istoric al faptelor petrecute înaintea primei instanțe, pentru a pune pe judecătorii instanței de apel în cunoștință de toate elementele cari au servit de bază primilor judecători la darea sentinței, nu este necesitate de facerea unui supliment de raport pentru ori-ce măsuri luate de Curte, în interesul cauzei, posterior facerii raportului.*

2) *În materie penală judecătorii nu sunt ținuti a primi de cât depozițiile martorilor ce au depus jurământul. Astfel nu este casabilă deciziunea când judecătorii au refuzat a asculta, ca simpli informatori, pe un preot citat ca martor și care a refuzat a depune jurământul.*

3) *Constatarea elementelor constitutive ale unui delict este o cestiune de fapt de atributul suveran al judecătorilor fondului.*

4) *În urma apelului a minima făcut de ministerul public, Curtea de apel, având dreptul de aprecierea faptelor, poate, fără a i se aduce fapte noi, să aprecieze faptele constatate de tribunal, să găsească că acele fapte constituiesc delictul pentru care inculpatul a fost achitat de tribunal, și să-l condamne densa pentru acel delict.*

5) *Pronunțarea hotărârei numai de către președinte, asistat de grefier, iar nu de compectul care a judecat, nu atrage nulitatea hotărârei.*

6) *Președintele singur este în drept ca, după rechizitoriul ministerului public, să pronunțe, îndată după pronunțarea hotărârei, formula relativă la ridicarea dreptului, pentru condamnat, de a mai purta decorațiuni.*

7) *Nu mai denunțatorii plătiți pentru acestea nu pot fi audiați ca martori.*

8) *Instanțele de fond sunt suverane să aprecieze oportunitatea chemării și ascultării martorilor, destul să motiveze în hotărârea sa pentru ce nu admit martorii propuși.*

9) *Opozițiunea, în materie penală, se respinge pur și simplu ca nesustținută, fără ca hotărârea opoasă să se considere ca neavenită, când oponentul nu vine să își susțină opozițiunea sa când prezintă la judecarea opozițiunii, se retrage din instanță fără a lua concluziuni în fond.*

10) *Când o contrabandă se comite, față de o comună, în convență cu funcționarii accizelor, și când faptele constatate în sarcina contrabandiștilor și a acelor funcționari numai constituie o simplă contrabandă în sensul legii vamale, ci o infracțiune mai gravă, cum ar fi delictul de înșelăciune, atunci cu drept cuvânt judecătorii nu sunt ținuti a acorda comunci despăgubiri ca pentru faptul de contrabandă.*

Decisiunea No. 571/96. — Respins recursul făcut de Ștefan Șuțu, David Lindenberg, Avram Herșcovici și Primăria Capitalei contra decisiunilor cu No. 966/95 și 224/96 ale Curții de apel din București, secția II.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Al. Degré.

S'a ascultat: d-nii avocați Gr. G. Păucescu, G. Panu, D. Chebapci și B. Cernea din partea recurenților Șuțu, Lindenberg și Herșcovici, d-l avocat Șt. Șoimescu, din partea Primăriei capitalei, în dezvoltarea motivelor de casare.

S'a ascultat d-l procuror general G. Filitti, în concluziuni.

Curtea deliberând,

În privința recursului lui Ștefan S. Șuțu:

Asupra primului mijloc:

1) *« Violarea art. 204 proc. c. p. Judecătorul nu poate să facă raport de cât având înaintea sa toate actele necesare pentru judecarea procesului. În specie dosarul Curței era neocomplet, în momentul în care s'a făcut raportul, și nu s'a complectat de cât după ce s'a făcut și s'a citit raportul ce e la dosar, în urma unei hotărâri date de Curte după cererea noastră. »*

După complectarea dosarului trebuia să se facă raportul său cel puțin să se facă un supliment de raport.

Având în vedere decisiunile No. 966/95 și 224/96, supuse recursului;

Considerând că facerea unui raport în înțelesul art. 204 din procedura penală, nu reprezintă de cât un istoric al faptelor petrecute înaintea primei instanțe de fond și până în momentul înfățișării procesului de Curtea de apel și aceasta pentru a pune pe judecătorii instanței de apel în cunoștință de toate elementele cari au servit de bază primilor judecători la darea sentinței;

Că din momentul ce în specie este constatat că un asemenea raport a fost făcut de către judecătorul Curței de apel, înainte de înfățișare cerințele art. 204 pr. penală fiind indeplinite, pentru ver-ce măsuri luate de Curte în interesul cauzei, posterior facerii unui asemenea raport, nu necesitează câtuși de puțin facerea unui supliment de raport, de oare-ce asemenea măsuri luându-se de către compectul Curței și față cu părțile, ele sunt presupuse ca cunoscute atât părților cât și Curței;

Că ast-fel fiind din acest punct de vedere, mijlocul de casare, este neîntemeiat.

Asupra mijlocului al II-lea:

2) *Violaarea dreptului de apărare și eroare gravă de fapt.* Curtea a refuzat de a ordona aducerea mai multor acte necesare la apărarea noastră.

Sutu a fost condamnat pentru că a permis lui Zelicovici și Weinberg să înființeze întreprinderi nominale, în contra legii și că prin acestea a adus pagubă primăriei.

Noi am susținut că toate întreprinderile încuviințate de primărie erau nominale, nici unul real și că prin aceasta nu se putea aduce nici o pagubă primăriei.

Aceste fapte nu se puteau dovedi de cât prin registrele primăriei privitoare la înființarea de întreprinderi care fuseseră prezentate la instrucție și la tribunal.

De aceea le-am cerut.

Curtea refuză să ordone aducerea lor sub cuvânt că s'a adus registrele, de și noi arătasem numerele acelor registre, și acele numere lipseau.

Și cu toate acestea afirmă că nu există partida lui Zelicovici în registrul de întreprinderi de și refuzase aducerea registrelor și de și registrele constata tocmai contrariul de ceea ce zice Curtea.

Considerând că rezultă din deciziunea No. 966/95, că Curtea de apel, nu numai că nu a refuzat recurentului

cererea de a se aduce de la primăria capitalei dosarele și registrele relative la înființarea întreprinderilor, dar că o asemenea cerere a fost admisă de Curte prin jurnalul No. 2514/95, și primăria a și trimis parte din aceste acte, comunicând în același timp Curței, că cele alte acte, privitoare la întreprinderi sunt dispărute din arhiva primăriei.

Că prin urmare cererea recurentului fiind pe deplin satisfăcută, mijlocul de casare în privința acestui punct este neesact în fapt.

Considerând că de alt-fel Curtea de apel constată și afirmă prin deciziunea sa, că întreprinderea de se prezintă că a fost dat lui Zelicovici nu era nici real, nici nominal, ci un întreprindere fictiv ast-fel, că ceea ce recurentul Sutu, tinea a dovedi prin acele registre, că adică toate întreprinderile concesate de primărie ar fi fost nominale, rămâne fără nici un interes în cauză așa că și din acest punct de vedere mijlocul de casare este neîntemeiat.

Asupra mijlocului al III-lea:

III. *Nemotivare și violarea dreptului de apărare.* Curtea a refuzat de a asculta pe unul din martorii chemați. Acest martor, este adevărat, a refuzat de a jura, dar noi am cerut să fie ascultat ca simplu informator.

Curtea ne respinge cererea noastră fără a ne da altă cuvânt de cât că n'am știut că martorul să jure.

Dar cu aceasta s'a violat dreptul nostru de apărare, căci de o parte acest martor era câștigat cauzei, iar de alta, noi nu suntem întru nimic răspunzători de refuzul martorului de a jura.

Considerând că în urma refuzului preotului Eromnimon citat de Curte ca martor de a presta jurământul cerut de art. 153 proc. penală, sub cuvânt că căsarea îl opresce, recurentul nestăruind ca apăsă martorii să presteze jurământul, Curtea de apel nu putea face decât să useze de dreptul ce i acorda art. 77 din procedura penală, condamnând pe preot la amendă, precum și să facă:

Că în ce privește faptul că s'ar fi refuzat audierea preotului ca simplu informator, Curtea nu era obligată a primi o asemenea depunere de care ce în materie corecțională judecătorii nu sunt ținuta primi de cât numai depuneri sub prestare de jurământ, lucru ce rezultă în mod învederat din dispozițiunile art. 153 din proc. penală.

Că ast-fel fiind, și acest mijloc are să fi respins ca neîntemeiat.

Asupra mijlocului al IV-lea:

IV. *Relativ la delictul de escrocherie.* Greșita aplicare a art. 332 cod. penală. *Victimă de legea maximului și a ceea ce a întreprinderilor.* *Marșaulter și grosiere de fapt.* *Nemotivare și omisiune.* Curtea prin alinațele de la început stabilește faptele care privitor la delictul de escrocherie.

Admitând ipoteza, că, ele nu păcătuiesc prin nici o eroare grosieră, încă, nu constituiesc în ceea ce ne privește o escrocherie în sensul art. 332 cod. penal.

Toate faptele pe care Curtea le califică de manopere frauduloase, nu sunt de cât fapte, care cel mult au avut în vedere a eluda și înconjura legea maximului și dispozițiunile privitoare la întreprinderi.

Or, călătoria unei legi și abuzul de un funcțional face, eludând o sau înconjurând o cu intenție de a profita, nu pot constitui manopere frauduloase în sensul art. 332 cod. penal.

b) *Mar multe erori grosiere de fapt în stabilirea delictului de escrocherie,* care erori fac să cadă calificatia Greșita interpretare a legii maximului și a principiilor generale relative la întreprinderi. Admitând că, parțiciplearea unui funcțional la comiterea unei contrabande constituie pentru densul delictul de escrocherie.

Admitând că actele unui funcțional care ar călca legea, ar putea constitui manopere frauduloase în sensul art. 332 cod. penal, chiar în aceste cazuri, condamnarea mea trebuie să cadă pentru motivul că Curtea pentru a stabili delictul, a comis mai multe erori grosiere de fapt, care iau acestora ori ce caracter delictuos.

c) *Chiar dacă am lua faptele așa precum sunt stabilite de Curte și admitând că ele nu coprid nici erori grosiere de fapt, nici nu sunt stabilite prin violări de legi, încă, le lipsesc elementele esențiale ale escrocheriei.* În adevăr, unul din elementele escrocheriei este a face să nască amăgirea în sufletul cui-va, în dauna a verei altuia.

Curtea, voeste să stabilească, că primăria în avere

căreia am căutat să aduc paguba, era reprezentată prin funcționarul mei inferior pe care am căutat a 'l amăgi.

Or, aceasta este inadmisibil.

În specie nu funcționarul mei inferior era primăria, ci eu, care eram directorul și șeful serviciului, care iscăleam în numele primarului, după a sa delegație.

Nu puteam să mă înșel pe mine. Curtea nu indică în mod legal în sufletul cui, am făcut să nască amăgirea.

Un alt element al escrocheriei este că manoperile să fie făcute față cu cei escrocați.

Or, Curtea nu numai că nu stabilește acest lucru, admitând că funcționarul inferior pot trece drept cei escrocați, totuși Curtea constată că manoperile mele nu au fost absolut cunoscute de dânsii.

Considerând că constatarea elementelor constitutive ale unui delict este o chestiune de fapt, și deciziunea judecătorilor de fond în această privință, este suverană;

Considerând că, în specie, Curtea de apel deducând din complexul tuturor faptelor constatate în sarcina recurentului că ele constituiesc delictul de înșelăciune și aplicând dispozițiunile art. 332 din codul penal prin aceasta a făcut o justă aplicațiune a legii în raport cu faptul, ast-fel că, din acest punct de vedere, mijlocul de casare este neintemeat;

Considerând că în privința mijlocului al 5-lea relativ la despăgubirile civile, recurentul a renunțat al desvolta;

Asupra mijloacelor al 6-lea, al 7-lea și al 8-lea:

VI. *Relativ la mituire. Eroare grosieră de fapt, călcare art. 42 din regul. sinodal și violarea dreptului de apărare art. 186 pr. pen., cu privire, la delictul de mituire.* Pentru acest fapt am fost achitat la tribunal; la

Curte, fără nici o altă instrucțiune asupra stabilirii acestui delict, ci numai preschimbând, să făcând asupra declarațiunei lui Weinberg la tribunal o eroare gravă de fapt, admite apelul d-lui procuror;

Fără această grosieră eroare de fapt nu ar fi putut să mă condamne pentru acest delict;

Curtea face un exces de putere, calcă art. 42 din regul. sinodal și violează dreptul de apărare, când refuză a asculta pe martorul preotul D. Eromnimon, propus în descărcarea mea și câștigat desbaterilor.

VII. *Nemotivarea deciziunei. Exces de putere și violarea art. 144 c. p. cât și art. 50 și următorii din același cod. Exces de putere. Eroare grosieră de fapt. Violarea dreptului de apărare.* În adevăr, cu privire la mita de la Weinberg și care constă în aceia că, eu ca director al accizelor a-și fi luat bani spre a 'l îngădui în dauna primăriei, al cărui funcționar eram; judecătoresc și în mod legal, până acum nu este constatat cu toată afirmarea Curței. În adevăr dacă fapta de a primi plată ca funcționar pentru a face un act privitor la funcțiunea mea ar constitui delictul de mituire, lucrul acesta prin el se agravează prin aceia, că el ar cuprinde și o participație ca complice, art. 50 și 51 c. p. și nu numai că complicitatea nu este stabilită de Curte dar nici complicitatea autorului principal, în specie Weinberg.

Curtea, face contrarietate nu numai de considerante dar și de stabilirea în parte a delictelor ce îmi impută; căci în delictul de escrocherie arată lămurit cum că, ași fi făcut tovarășie pentru a săvârși delictul de escrocherie în paguba primăriei, cum același fapt ar putea fi calificat și de mituire de oare-ce, sunt acuzat că am dat fără cheie lui Weinberg și că Weinberg scotea marfă din întrepriză fără plata accizului *lucru constat printr'un proces-verbal atașat la dosarul instrucției, adică, căruț identic ca al lui Zelicovici.*

Curtea nu stabilește un element esențial anume: Dacă presupunând că ar fi adevărat că am luat bani de la Weinberg, în momentul în care 'l-am luat eram ori nu funcționar? și la ce epocă?

Din potrivă chiar Weinberg pe care depoziție se întemeiază Curtea afirmă că eu eram funcționar.

Curtea mai afirmă că ași fi dat autorizație de întrepriză fără cheie lui Weinberg, și aci, Curtea comite o eroare grosieră de fapt, căci se vede în dosar, *originalul cerere de întrepriză* a lui Weinberg cu toată filiera procedurii, unde nici vorba de cheie nu este, ci, se constată un întrepriză nominal ca la toți, la domiciliu, conform ordinelor ce promisem, *de la Consiliul comunal*; și Curtea afirmă că din actele din dosar ar rezulta faptul care îmi impută.

VIII. *Exces de putere, eroare grosieră de fapt, violarea art. 144 c. p. Nemotivarea deciziunei, violarea dreptului de apărare. Omisiune esențială cu privire la mita lui Bartch.* Curtea mă osândește pentru faptul de mituire, fără a arăta măcar, care serviciu sau act am făcut lui Bartch privitor la funcțiunea mea?

Curtea afirmă că, ași fi făcut promisiuni lui Bartch, fără a arăta în ce constă acele promisiuni? prin ce mijloace? la ce epocă?

Nici Bartch în depunerile sale nu arată nimic.

Curtea spune că la o epocă ași fi fost favorabil, fără a preciza ziua sau luna și fără a arăta măcar o faptă în ce constă?

Curtea mai la vale afirmă și 'și întemeiază convingerea că data împrumutului, marchează două epoci tranșante pentru «Stela», că, înainte de 1894 dificultăți în privința taxării articolelor fabricii, «nici odată n'am fost chemat în funcțiunea mea de director a taxa marfa» și apoi de la Februarie 1894 toate ușurințele și înlesnirile sunt acordate, zice Curtea. Curtea nu arată măcar una din acele înlesniri.

Curtea spre a dovedi cele de mai sus vorbește de cererea lui Bartch de a introduce spirit denaturat în fabrica sa în anul 1893.

Am arătat la Curte că această cerere se află la dosar și am dovedit cu *Monitorul comunal* No. 42 din 17 Oct. 1893, *sedința de la 25 Sept. 1893, pag. 419*, că nu eu am tranșat definitiv această chestiune ci *Consiliul comunal*.

Apoi pentru a dovedi înlesnirile după Februarie 1894 pe care Curtea arată o afacere cu un vagon de seș,

despre care nu există absolut nici un act în dosar, despre care n'am fost întrebat nici la instrucție, nici la tribunal, nici chiar la Curte, n'a vorbit nici Bartch, nici d-nul procuror în rechizițiile lor (vezi dosarele de la instrucție, de la tribunal și de la Curte).

Toată afacerea ce a avut-o Bartch cu primăria de la 1893 până în Martie 1894 a fost cu spiritul denaturat, singura neînțelegeră (vezi întregul dosar al primăriei dosarul Bartch). Curtea comite aici o eroare grosieră de fapt.

Din dosarele de care vorbesc mai sus și care s'au adunat în confruntarea mea spre a se dovedi pretinsa mită ce am dat ideii la Bartch, nu pot să potestăzesc singuri acțiunea afacerii înaltă de mine de la 1 august 1893 până în Martie 1894 și după, cum pretinde Curtea.

Toate afacerile Bartch, Consiliul comunal le-a tranșat. Curtea comite și un exces de putere, căci n'are dovădă înaintea sa actele din dosarul Monitorul comunal, că tot ce a fost între Bartch și primărie pînă la 1894 a fost tranșat de Consiliul comunal, și că în urma năpustirii mele în Consiliu de la August 1893 până în 24 Februarie 1894, Bartch n'a putut obține nimic. Pe lângă această eu am cerut ascultarea preotului Dr. Eremimonda spre a dovedi că nu am luat mită, să s'au înfățișeze o promisiune și Curtea a refuzat ascultarea lui.

Dacă de la 24 Februarie 1894 Bartch m'a mai avut dificultăți cu primăria este că, la apelat deciziunile comitului comunal la Tribunal și la Curte. În această în Martie 1894, unde a dat sentințele deciziunile Consiliului comunal, prin sentința No. 203 din 19 Martie 1894 a Tribunalului Ilfov, secția II și așa s'a stins afacerea spiritului denaturat dintre primărie și Bartch.

În urma acestor sentințe, serviciul conțencios al primăriei cu adresa No. 1671 din 18 Martie 1894, de ordin la serviciul accizelor de a permite spiritul denaturat și cu toate aceste, serviciul accizelor trimete afacerea din nou la Consiliul comunal spre a cere a se face apelul contra sentinței Tribunalului, însă Consiliul comunal decide în ședința de la 23 Martie 1894 (Monitorul comunal No. 11 din 19 Iunie 1894, pag. 98) a nu se mai face apel în urma avizului serviciului conțencios.

Toate aceste le-am dovedit Curții cu actele originale aflate în dosar și cu Monitorul comunal pe care le-am depus la Curte după desbateri. Toate aceste abtă autentice Curtea le-a avut, și nu s'a pronunțat violându-mi dreptul de apărare.

Căci am invocat în apărarea mea că dacă până la un timp am procedat sever după cum pretindea partea și cum afirma Curtea, iar că, de la un timp încoace m'am arătat bland, pricina nu este mituirea, ci intervenirea faptelor după cum le dovedește actele de mai sus.

Curtea prin exces de putere, omite a se pronunța asupra acestui mijloc esențial de apărare.

Am arătat Curței, că, chiar după ce mă împrumutasem și dadusem chitanța în regulă pe ziua de 22 Fe-

bruarie 1894, eu am combătut în Consiliul comunal pe fabrica «Stela» în ședința din 24 Februarie 1894, adică două zile după împrumut în urma unei contestații ce făcea contra unei dispoziții luate de Consiliul comunal în privința spiritului denaturat. Tot eu personal iscălesc votul Consiliului de la 24 Februarie 1894 unde Consiliul respinge cererea lui Bartch, trimisă de mine în Consiliu.

Curtea nu se pronunță nici asupra acestui mijloc de apărare și violează art. 144 c. p. neîntărind nici actul primitiv la funcțiunea mea, nici promisiuni făcute lui Bartch, căci chiar Bartch nu a spus o singură vorbă în deciziunea de la 24 Februarie 1894.

Mai mult, la ambele aceste două delictive de mituire, Weinberg și Bartch, lipsește cu desăvârșire motivarea deciziunilor și cu această rea aplicare a legii, pentru că amintitul se condamnă la înțreita valoare a sumei ce a primit, și cum Curtea nu s'a pronunțat asupra acestei condamnări, altă explicație n'are decât că, de aceia că p'a fost în stare să precizeze că suma a fost luată și dacă acea sumă a fost dar sau împrumut.

Considerăm că Curtea de apel, sesizată fiind de apelul primului procuror și pentru delictul de mituire imputat recurrentului, s'a fost în drept să aprecieze aceste fapte alt-fel de cum le-a apreciat Tribunalul și să găsească că ele întrunesc elementele delictului de mituire.

Considerând că din această privință apelul Curții de apel constată dintr-o serie de fapte și depunțiuni de mare forță înalta instanță la Tribunal, scab și totuși Curtea n'are în curtea în calitate de director al accizelor, a primit de la Weinberg și Bartch danuri pentru a face acte relative la funcțiunea sa și pentru că din legea nui avea dreptul a cere plată, s'a laborat întru regimul.

Considerând de asemenea că din momentul ce Curtea de apel constată că autorul și făcătorul pentru mituire a fost data lui Weinberg de către recurrent, din această rezultă implicit că densul se găsea funcționar în momentul când a primit banii de la Weinberg.

Că asemenea fapte, calificându-se de către Curtea de apel ca mituire a precelei sa în această privință este stiverana și nu poate cădea sub cenzura acestor Curți.

Că ast-fel fiind și aceste mijloace încează să se respingă ca neîntemeiate în minciuna faptelor adevărate.

Asupra mijlocului de apărare de Curte, că s'a violat art. 144 c. p. în deciziunea de la 24 Februarie 1894, Curtea n'are să se pronunțe.

Deciziunea a fost pronunțată față cu membrii Curții, ce au participat la judecarea și la blatură a cauzei, și seamă judecătul raportor.

b) Că după înhiderea desbaterilor și pronunțarea chiar a deciziunii de condamnare, ministrul public a luat concluzia în lipsa acuzărilor și numai marea d-lui președinte singur.

D-nul Președinte iarăși singur fără a fi acuzat de

față, fără măcar a fi chemați, a pronunțat o otărire adițională.

Si cu toate acestea s'aversește un exces de putere, căci au pronunțat o condamnare în contra noastră fără să fim ascultați în apărarea noastră sau să fi fost chemați pentru a ne apăra.

S'aversește și o incompetență pentru că singur nu putea să pronunțe și să schimbească o otărire fără ca Curtea în complet să fie și să fie în ședință publică.

Violând își principiul publicității al desbaterilor și dreptul de apărare.

Considerând încă prin nici un text de lege nu se prevede că decisiunea o să fie pronunțată de către completul Curței de apel, iar nu numai de președinte cu asistența grefierului.

Considerând de asemenea că după dispozițiunile art. 31 din regulamentul pentru aplicarea legii relative la instituirea a ordinii de stare în România, președintele Curței de apel, după rechizitoriul procurorului, mieste singur în dreptul a pronunța în data de după scitirea judecatorilor, formila relativă la ridicarea dreptului de a mai purta decorațiuni.

Că prin înmădarea a abele faceste punde de vedere mijlocul de casare este în întemeiat.

Asupra motivelor I și II-lea.

I. „Exces de putere și violarea dreptului de apărare”
Întru cât invocând pe martor pe preotul Encomimon și Curtea găsiind că ascultarea lui prin ce încheiere a decizie amânarea și ascultarea acestui martor în următoarea preotul refuzând de a presta jurământul și apoi insistând întru a se asculta ca informator, Curtea trebuia conform jurisprudenței înaltei Curți de casației și conform art. 42 din regulamentul sinodal să îl asculte.

Că acest martor era inutil spre descoperirea adevărului rezultă din încheierea Curței care a admis această ocazie refuzul de a l'asculta nu a fost motivat prin încheierea Curței.

III. „Violarea art. 332 și desăvârșită nemotivare a decisiunii cum și nesocotirea articolelor relative la complicitatea din următoarele puncte de vedere: 1) că toate considerantele Curței tind a stabili numai actele preparatorii că al doilea element al acestui delict adică a pface fapte adevărate în minciogose, nu e cătuși de puțin stabilit de Curte, că al element, ca acela de a fi întrebuințat manopere frauduloase, nu e pomenit cătuși de puțin de Curte, dacă există sau nu, căt despre cel alt element al prejudiciului acesta întru nimic nu este constatată.

Dessebi de aceasta chiar dacă s'ar considera ca omplie, încă Curtea nu stabilește elementele prevăzute de art. 40, 50 și următoarele.

Considerând încă aceste motive fiind deja discutate de Curte în recursul făcut de St. Sulu, tot pentru aceleasi considerațiuni de drept și de fapt au a fi respinse.

Asupra mijlocului al II-lea:

II. „Exces de putere și eroare grosieră de fapt și violarea art. 347 pr. penală întru cât s'a ascultat ca martori Staicovici și Barbătescu cari a fost denunțatori plătiți.”

Considerând, în privința acestui mijloc că, Curtea de apel afirmă prin decisiunea sa, că Staicovici și Barbătescu sunt denunțatori plătiți;

Că în asemenea condițiuni ei au putut fi cu drept cuvânt audiați ca martori, că de alt fel, constată Curtea, că denunțatorul în cauză a fost primarul capitalei.

Că prin urmare, mijlocul de casare este inesact în fapt.

Asupra mijlocului al V-lea:

IV. „Exces de putere și violarea dreptului de apărare”
Întru cât mi s'a respins propunerea de martori față și de hotărârea tribunalului și anabales față cu încheierea reia Curții de a fi încheiat martori pentru celălalt coacusal, mi s'a respins mijlocul meu de apărare.

Considerând că pentru a respinge cererea recurentului de a se audia noi martori, Curtea motivează în fapt, că o asemenea cerere o găsește inutilă.
Că prin urmare, față cu dispozițiunile art. 186 din proced. penală, Curtea a pusat de un drept al său suveran și prin surmarea decisiunei sa în această privință fiind motivată în fapt, nu cade sub censură a acestei Curți.

Asupra mijlocului al V-lea:

V. „Violarea art. 183 întru cât după dispoziția legală făcând opoziție în termenului la decizia Curții ea se considera ca neavenită și e prezentându-mă, dat rătăgându-mă, Curtea era obligată după lege, în materie penală să asculte rechizițiunile ministerului public în ce privește apelul, s'el a minima, apelul făcut de mine și în urmă convingându-se să decidă.”

Considerând că recurentul făcând opozițiune în contra decisiunei prie care Curtea primise apelul primului procuror, și prin care i măriș pedeapsa dată de tribunal, iar a zina înfățișare opozițiunei retrăgându-se din în instanță, Curtea nu putea de cât să respingă pur și simplu opozițiunea fără ga prin aceasta să violeze dispozițiunile art. 183 din pr. penală visat prin mijlocul de casare.

Că dar și acest mijloc are a fi respins ca neîntemeiat.
Considerând că în ce privește mijlocul al 6-lea recurentul a renunțat la dezvoltarea lui.

În privința recursului făcut de Herscovici:

Asupra motivelor I, II și III:

„Exces de putere nemotivare și violarea art. 332 c. p. combinat cu 47, 50 și următorii același cod.”

Curtea de apel mă osăndește ca coautor al delictului de escrocherie, fără a arăta cari sunt actele de participare materială din parte-mi la delict fără a determina dacă și prin ce acte din cele vorbite la art. 47 am inspirat delictul și nici nu arată dacă actele mele de coparticipare erau de asa natură, în cât fără ele delictul nu s'ar fi săvârșit și nici dacă actele mele de coparticipare, constituiesc elementele delictului din art. 332 c. penal.

II. „Chiar dacă s'ar fi determinat de Curte, faptu

material de participare, că eu am vândut spiritul, încă Curtea comite o eroare groasă de fapt și un exces de putere; căci nu motivează de unde reese pentru Curte căci eu ași fi vândut spiritul depositeat neîntemeindu-se pentru a determina culpabilitatea mea nici pe instrucțiunea urmată înaintea ei, nici pe actele de instrucțiune, nici pe desbateri, ci pur și simplu pe pretinsa mea mărturisire făcută la Curte din care reese tocmă contrariul din ceea ce afirmă în fapt Curtea».

III. «Violarea regulei de drept, că nu se poate aplica penalitatea din dreptul comun penal într-o materie specială reglementată de lege și care cuprinde penalități anume edictate pentru faptul ce mi se impută și violarea art. 102 legea pentru perceperea veniturilor comunale 128 din legea vămilor, întrepozitele și 4 din legea maximumului».

Considerând că Curtea de apel pentru a considera pe recurentul Herscovici ca coautor al delictului de înșelăciune, motivează în fapt deciziunea sa, arătând din ce anume acte și probe deduce această culpabilitate;

Că față cu această deciziune de fapt, nu mai poate fi în discuțiune dispozițiile art. 47 și 50 din codul penal, nici dispozițiunile legii vămilor relative la contrabandă; Că prin urmare, mijloacele de casare urmează a fi respinse ca neîntemeiate;

Considerând că, în privința mijlocului al VI-lea relativ la violarea art. 205 din procedura penală, recurentul a renunțat la dezvoltarea lui.

Asupra mijlocului al V-lea:

V. «Nemotivare și exces de putere, Curtea nu motivează pentru ce nu ascultă ca informator pe preotul Eromnimon».

Considerând că intru cât s'a stabilit deja că Curtea de apel nu era ținută a lua ca simplă informațiune depoziția preotului Eromnimon, omisiunea din partea Curței de a motiva acest punct, nu poate fi considerată ca esențială;

Că ast-fel fiind, și acest mijloc are a fi respins ca neîntemeiat.

In ce privește recursul făcut de Primăria Capitalei:

Asupra mijloacelor de casare:

I. «Violarea dispozițiilor art. 166 și 167 din legea generală a vămilor, a art. 127 ultimul aliniat din reg. legii pentru constatarea și perceperea veniturilor comunale și a art. 8 din legea de constatarea și perceperea a acelor venituri. Curtea argumentează că nu ne poate acorda despăgubirile ce cerem, ca pentru faptele de contrabandă, susținând că nu poate fi vorba de contrabandă: faptul nefiind fost făcut prin locuri ascunse, etc., conform art. 168 din legea vămilor, dar prin aceasta, Curtea restrânge cazurile de contrabandă și violează art. 166 și 167 sus zise din legea vămilor precum și pe cele de mai sus 8 și 127 ultimul aliniat. În specie escrocheria constituie infracțiunea făcută în complicitate cu funcționarii administrativi (cas. 76 din 1894)».

II. «Violarea art. 127 din legea generală a vămilor,

căci în cel mai rău caz Curtea urma să ne acorde suma ce constituia valoarea mărfurilor constatate ca lipsind din întrepozite și amenda prevăzută de zisul art. iar nu taxele ce am fi perceput dacă întrepozitele ar fi fost serioase și întrepozitarii ar fi plătit la timp (scoaterea mărfurilor din întrepozite) iar nu să caute a frustra comuna»;

III. «Omisiune esențială. Curtea nu răspunde nimic a cererea și argumentarea avocatului comunei în sensul celor din motivul două de mai sus».

Considerând că din momentul ce o contrabandă se comite față de comună și în conivență cu funcționarii acestor, precum este în specie faptele ast-fel constatate, nu mai constituie o contrabandă în sensul legii vamale, căci în asemenea cas, manoperile întrebuințate de făptuitori sunt de o altă natură și culpabilitatea în asemenea cas devine mai mare; că prin urmare, aceste fapte intrând în mod natural în previziunile art. 332 și 333 cod. penal cu drept cuvânt Curtea de apel nu a acordat primăriei despăgubirile ce cerea ca pentru faptul de contrabandă.

Că așa fiind, din acest punct de vedere mijloacele de casare urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

Pentru aceste motive, Curtea în unire cu d-l procuror general;

Respinge ambele recursuri, etc.

INFORMAȚIUNI

Anunțăm cu plăcere cititorilor noștri că în numărul viitor, amicul și disinsul nostru colaborator d-l C. N. Toneanu, avocat din Galați, va publica un articol de drept comercial tratând despre «Cambia subscrisă în alb este nulă ca cambie», cestiune care interesează foarte mult atât lumea juridică cât și pe cea comercială.

D-l I. Antonescu, s'a numit procuror de Secțiune la trib. Mehedinți, în locul d-lui C. Marioțeanu.

La Societatea Studenților în drept în cursul anului 1896—1897 se vor ține următoarele conferințe în seria I:

D-nu Vasile Cănoțocov: Istoriul Constituției. D-nu Gh. Mihăileanu: Benedicțiunea religioasă e o condiție esențială pentru validitatea căsătoriei. D-nu George Mărzescu: Străinul la cet vechi și modern. D-nu Vergiliu N. Oncu: Înscriseuri private. D-nu G. G. Danielopol: Desosebiri caracteristice între procedura Romană și Modernă. D-nu Nicolescu Sima: Accidents de travail. D-nu George G. Tamara: Un cuvânt asupra Justiției Militare. D-nu Dem. G. Danielopol: Rezerva. D-nu Cesar Th. Pasen: Ideia dreptului la cet vechi. D-nu Gh. Iorgăla: Interpretarea legilor. D-nu Ionescu Munte: Guvernământul reprezentativ. D-nu I. D. Oporeanu: Imobili. D-nu Ionescu-Dolj: Proclamarea drepturilor omului.